

TEZA:

Obwiniony radca prawny w piśmie skierowanym do pokrzywdzonej okazał brak umiaru i powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do strony przeciwnej poprzez następujący zwrot: „Osobiście uważam, że jest Pani bardzo nie w porządku chcąc zagarnąć dla siebie i swojej córki część majątku mojego Mandanta” czym popełnił przewinienie dyscyplinarne. Kara upomnienia jest adekwatna do czynu.

WO-132/22

ORZECZENIE

z dnia 17 października 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Karolina Szał

Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski

S WSD Tomasz Jankowski (sprawozdawca)

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego T. J. (...) obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 10.12.2021 r. sygn. akt D 127/21 zaskarżającego to orzeczenie w całości,

orzeka:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 10.12.2021 r. sygn. akt D127/21,
2. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie obciąża obwinionego r. pr. T. J. w zryczałtowanej kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) płatnych na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 10.12.2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych sygn. akt D 127/21 uznał obwinionego winnym popełnienia deliktu dyscyplinarnego polegającego na tym, że w piśmie z dnia 24.03.2020 r. skierowanym do pokrzywdzonej okazał brak umiaru i powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do strony przeciwnej poprzez zwrócenie się w następujący sposób „Osobiście uważam, że jest Pani bardzo nie w porządku chcąc zagarnąć dla siebie i swojej córki część majątku mojego (...)” który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Obwinionemu wymierzono karę upomnienia. Obciążono również obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.500,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiódł obwiniony, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego czynu. W odwołaniu nie sformułowano wniosków dowodowych. Nie dołączono do odwołania żadnych dokumentów. Obwiniony nie stawił się na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych.

Sąd zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie nie budzi wątpliwości - i nie było to również kwestionowane przez obwinionego - iż obwiniony skierował do pokrzywdzonej (będącej przeciwnikiem procesowym mocodawcy obwinionego) opisane w treści zarzutu pismo, zawierające m.in. wyżej cytowaną treść. Są to okoliczności bezsporne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych podobnie jak w ocenie Sądu I instancji użyte przez obwinionego sformułowania i sposób nadto ich zawarcia w przedmiotowym piśmie do pokrzywdzonej stanowią wprost naruszenie literalnej i funkcjonalnie interpretowanej treści art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego, iż „Świadcząc pomoc prawną, radca prawny zobowiązany jest z szacunkiem traktować wszystkich klientów, zachować umiar i takt w swoich wypowiedziach oraz

powściągliwość w okazywaniu osobistego stosunku do stron i uczestników postępowania, sądu bądź organu przed którym występuje

Obwiniony działał intencjonalnie tak, aby sformułowane przez niego pismo uczynić osobistym, obejmującym wyrażenie osobistych ocen i odczuć obwinionego co do postępowania pokrzywdzonej. Obwiniony chciał by tak pismo to odebrała pokrzywdzona i chciał w ten sposób wpłynąć na jej postępowanie. Obwiniony nie tylko jednoznacznie to opisał w swym wystąpieniu, ale odnośny fragment pisma w sposób szczególny wyróżnił odmienną czcionką, mającą sprawiać wrażenie zbliżonej do odręcznej, niosącej bardziej osobiste treści.

W całości za własne tutejszy Sąd przyjmuje ustalenia i oceny opisane przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (k. 47-50).

Bez znaczenia - jako niemogące usprawiedliwiać ujawnionego w sprawie postępowania obwinionego - są w ocenie Sądu powoływane przez obwinionego okoliczności mające uzasadniać postępowanie obwinionego. W szczególności radca prawny działając ad hoc, czy też działając w warunkach nowo pojawiających się emocji, ma obowiązek dochować wierności wszelkim standardom etycznym i z tym większą uwagą postępować w ramach podejmowanych czynności. Jeżeli tego rodzaju okoliczności okazać miałyby się nieprzezwykłymi na gruncie zasad etyki zawodowej dla radcy prawnego, powinien on powstrzymać się od działania w sprawie. Nie mogą na powyższe reguły wpływać też takie okoliczności jak zmienność stanowiska przeciwnika procesowego czy też nawet działanie takiego przeciwnika, które w ocenie mocodawcy radcy prawnego - lub jego samego - budziłoby wątpliwości natury moralnej lub prawnej. Radca prawny uprawniony, a nawet zobowiązany, jest w takich sytuacjach do poinformowania swego mocodawcy o możliwych do podjęcia środkach ochrony prawnej i ewentualnie na polecenie mocodawcy do ich podjęcia, jednak zawsze w sposób zgodny z prawem, w tym zgodny z zasadami etyki. Również najlepsza wola zabezpieczenia interesów swego mocodawcy nie może uzasadniać naruszeń zasad etyki przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego.

Dodatkowo można przy tym uwzględnić, iż - jak wynika z protokołu przesłuchania obwinionego (k. 10 i 11) oraz z odwołania - niemoralności postępowania pokrzywdzonej obwiniony upatrywał w zmianie stanowiska pokrzywdzonej względem rzekomo przedstawionego wcześniej stanowiska w trakcie negocjacji, w których obwiniony brał udział. Stosownie przy tym do art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego należy wskazać, iż „Radca prawny obowiązany jest zachować w tajemnicy, także wobec sądów i innych organów orzekających w sprawie, przebieg i treść pertraktacji ugodowych, w których brał czynny udział.” Obwiniony wyjaśniając wskazał nadto wprost, iż

„Celowo tak napisałem, aby starszej Pani dać do zrozumienia, że postępuje nieuczciwie, aby ruszyć jej sumienie. Najlepiej byłoby sprawę załatwić ugodowo. (...) w mojej ocenie, gdy przeciwnik zaczyna kłamać, nie widzę powodu, aby powiedzieć wprost, jaka jest moja ocena sprawy." Z kolei w toku rozprawy obwiniony wyjaśnił, iż jego słowa użyte w piśmie stanowią o przejawie mojego stosunku do pokrzywdzonej (...) chciałem wpłynąć na sumienie Pani (...)"

Z powyższych względów brak jest podstaw do uwzględnienia wywiedzonego w sprawie odwołania. Zważyć przy tym należy, iż wobec obwinionego orzeczono najłagodniejszą karę przewidzianą przez ustawę. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych jest przy tym związany kierunkiem i zakresem odwołania w świetle reguł wyrażonych w art. 433 i art. 434 k.p.k. w zw. z art. 74 [1] pkt. 1) ustawy o radcach prawnych.

Stosownie do treści art. 70 [6] ust. 2 w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Mając na względzie wyżej powołaną normę, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym należało obciążyć obwinionego. Zryczałtowaną wysokość przy tym kosztów postępowania ustalono zgodnie z *uchwałą* nr 86/IX/2015 *Krajowej Rady Radców Prawnych* z dnia 20.03.2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.